

Reixes enllà

BUTLLETÍ DEL SEPAP-Secretariat de Pastoral Penitenciària

Feliz pascua de Resurrección. Que Cristo resucitado se haga presente en nuestra vida con fuerza. Que se haga presente en los chabolos, en los patios, en las comunicaciones, en los destinos, en las actividades.

En los funcionarios, en las juntas de tratamiento, en los profesionales, en los educadores y maestros.

En las juntas de régimen, en los que manejan los expedientes, en las oficinas.

Que se haga presente en los calabozos y juzgados, en la policía, y en los abogados. En los jueces y fiscales.

Que Cristo resucitado cambie el corazón de los violentos, de los que hacen daño, en los que rechazan las normas de convivencia, en los que desprecian los bienes ajenos, en los que juegan con la inocencia de los ciudadanos, en los que abusan de la bondad ajena.

Que Cristo resucitado sea la fuerza necesaria para superar el dolor de las víctimas. Que sea luz en medio de tanta impotencia, y pánico, y temblor. Que la resurrección de Cristo calme todo deseo de venganza, de impotencia y rabia provocada por los infractores de la ley.

Es Pascua. Es tiempo de vida y resurrección. Es tiempo de justicia. Es tiempo de paz y libertad. Hace una semana andábamos sumergidos en el Viernes Santo. En los días del dolor intenso y oscuridad de Cristo en medio de su Pasión y muerte. La soledad y la traición, la injusticia, el dolor, la impotencia de Cristo.... Y el abandono en las manos de su Padre. Un túnel, aparentemente sin salida, sin esperanza. Una muerte absurda. Una soledad sin palabras ni corazones. Aparentemente.

Y llega la Pascua. Llega la liberación, el triunfo del amor sobre tanta tinieblas y maquinación. Pascua es luz, alegría, justicia, libertad.

Es Pascua.

Para todos es Pascua. Bien es verdad que los viernes santos se nos hacen eternos, y aparecen repetidamente en nuestras vidas...pero llegará la Pascua.

Esa es nuestra seguridad.

José Mª Carod, Mercedari
Capellà del Centre Penitenciari de Joves de
Barcelona

Sumari

Editorial

Un racó per a compartir (pàg. 2).

És bo saber ho (pàg. 3 4).

Parlem ne plegats! (pàg. 5 6)

Recomanem (pàg. 7).

Agenda (pàg. 8).

SEPAP

Rivadeneyra 6, 8^a 08002

Telèfon i fax: 93 3176397

Dipòsit Legal B-12460-1995, edita SEPAP

www.sepapbcn.org

e-mail: sepap_bcn@yahoo.es

Horari: De dilluns a divendres de 9,30 a 13.30h

Si el hombre pudiera decir lo que ama

Si el hombre pudiera decir lo que ama,
si el hombre pudiera levantar su amor por el cielo
como una nube en la luz;
si como muros que se derrumban,
para saludar la verdad erguida en medio,
pudiera derrumbar su cuerpo,
dejando sólo la verdad de su amor,
la verdad de sí mismo,
que no se llama gloria, fortuna o ambición,
sino amor o deseo,
yo sería aquel que imaginaba;
aquel que con su lengua, sus ojos y sus manos
proclama ante los hombres la verdad ignorada,
la verdad de su amor verdadero.

Libertad no conozco sino la libertad de estar preso
en alguien
cuyo nombre no puedo oír sin escalofrío;
alguien por quien me olvido de esta existencia
mezquina
por quien el día y la noche son para mí lo que
quiera,
y mi cuerpo y espíritu flotan en su cuerpo y espí-
ritu
como leños perdidos que el mar anega o levanta
libremente, con la libertad del amor,
la única libertad que me exalta,
la única libertad por que muero.

Tú justificas mi existencia:
si no te conozco, no he vivido;
si muero sin conocerte, no muero, porque no he
vivido.

Luis Cernuda

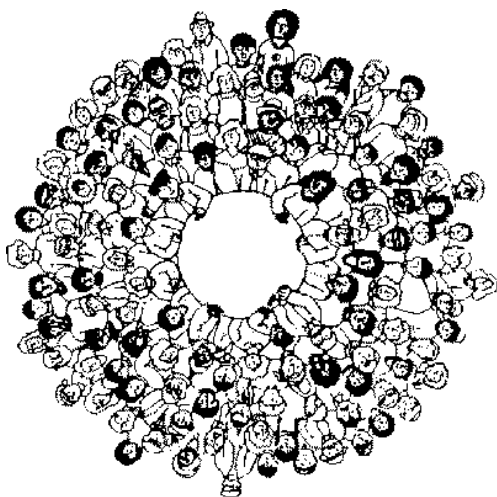
Sentit del meu "ADÉU" al Centre Penitenciari de Joves. La Roca del Vallès

A la tardor d'aquest any escolar 2008-2009, em trobava un dia assegut en un banc del jardí de casa. En el jardí hi ha alguns plàtans.

Em vaig fixar com mai en la caiguda de les fulles. Bufava desenfadat el vent. Quines diverses formes de caiguda adoptaven les fulles! Cap no descendia igual; totes queien de manera diferent, però amb pausa, silenciosament, sense remor. Unes devallen fomentant espiral, d'altres fent zigzags, d'altres produint alts i baixos com si es gronxessin i d'altres describen rotllanes pel jardí. Totes mogudes pel vent, com si fossin joguines, es despenien de la vida dient un ADÉU a moltes persones: directius, funcionaris i funcionàries, l'equip docent i INTERNS i en conseqüència a deixar converses i tasques estimades d'aquest C. P. de joves.

Les circumstàncies reglamentàries s'han imposat i les he assimilatat amb disciplina, perquè resultés un ADÉU suau, harmònic i sense estridències i perquè no? de sincer agraïment a tothom, ben conscient d'ésser com una fulla en les mans del meu Déu, que, quan em despengui de l'arbre de la vida, em rebrà al seu si etern.

Pere Sala, s. j.
voluntari d'última hora,
i segueixo en el SEPAP

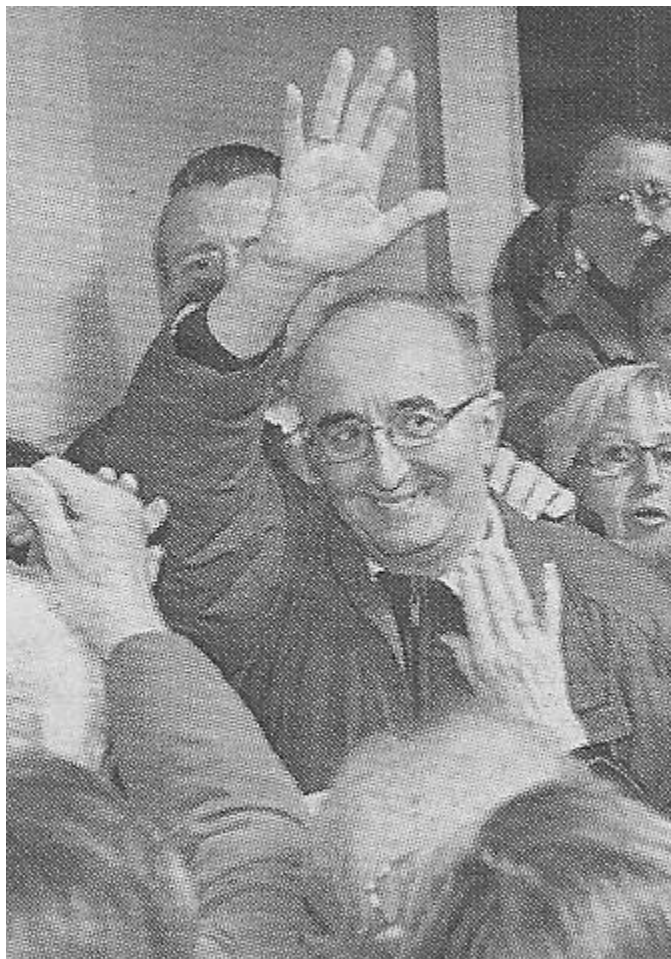
El Judici de l'Andreu Oliveras

dilluns 16 de febrer de 2009

Fragment de l'article de Tribuna.cat del dijous 19de febrer de 2009

"Aquest dilluns es va produir al Palau de Justícia de Barcelona un acte insòlit: dues-centes persones es van concentrar a les portes de la secció segona de l'Audiència Provincial de Barcelona per expressar el seu suport al capellà Andreu Oliveras, acusat d'haver introduït droga a la presó Model. No eren dues-centes persones qualsevol. Es tractava d'una amplíssima i molt significativa representació transversal de totes les sensibilitats eclesials, des de la síndica de greuges de Barcelona fins als responsables de presons de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'Església catalana, passant per delegats episcopals, un vicari episcopal, membres del Consell Pastoral Diocesà, del Consell Presbiteral, del Col·legi de Consultors, religioses i religiosos de diverses congregacions, capellans, voluntaris de presons i responsables de moviments i institucions eclesials vinculades al camp de la justícia social, l'ensenyament, els drets humans i la marginació.

Andreu Oliveras és un capellà de Barcelona amb una dilatada experiència en diversos àmbits. Després de dedicar-se amb abnegació a l'animació pastoral de joves, estudiants i universitaris va optar per centrar la seva activitat en el món de les presons. Durant 15 anys ha estat el capellà de les presons Quatre Camins i la Model. Va ser en aquesta presó on es va interceptar un estoig de discs que, presumptament, hauria entrat ell i que contenia droga. Mossèn Oliveras al·lega que desconeixia que hi hagués droga a l'estoig i subratlla el seu ferm compromís personal en contra de la droga.

Fotografia de "El Periòdic" del 17 de febrer de 2009

El judici, ple de contradiccions, es va acabar i ara el cas està vist per a sentència. Però, fins que no es demostrï el contrari mitjançant una sentència, Andreu Oliveras, com qualsevol altre ciutadà, és innocent. Per a la llei, en un estat democràtic i de dret, és així. I per suposat també per als qui es van aplegar a les portes del jutjat per aplaudir-lo i donar-li ànims, una molt representativa mostra de l'Església de Barcelona.".....

ÉS BO SABER-HO

Paraules d'alegria que van arribar al correu electrònic del SEPAP en saber l'absolució de Mn. Andreu Oliveres

De: "Maria Adozinda Parente Ferreira"
Me congratulo de todo corazón!!! Gracias al Señor!!! Alabado sea por todo!!! Por cierto, sentí muchísimo no haber estado en el juicio...Se me pasó por completo.La agenda no es lo mío.... Buenas noches! y bendiciones para TODOS. Un abrazoteeeeeeeeeee. mari

De: "Montserrat Barcelona"
¡GRACIAS A DIOS! Dadle un abrazo de mi parte

De: "Esperanza Vidaurre"
Lo celebramos y agradecemos a Dios. Con afecto Esperanza

De: Llar Betania <llarbetania@gmail.com>
Ens alegrem molt d'aquesta bona notícia i la compartirem amb totes les persones del nostre abast. Moltes gràcies. Emilià Almodóvar.

De: Josep Maria Roca Herrera
Benvolgut Tal com vaig pronosticar el dia del judici amb diversos companys que esperàvem a fora la Sala, Mn. Oliveres ha estat declarat innocent. Transmet la meua més sincera felicitació a Mn. Andreu Oliveres. Cal agrair a Déu que el Magistrat fos en Pedro Martín, el qual conec personalment, i a més de creient és un home molt just en les seves sentències. Felicitats a tots. Realment era bonic veure la solidaritat de tants voluntaris i altres persones conegudes de Mn. Andreu Josep M. Roca Herrera Advocat

De: María Aguadé Costabella
Moltes gràcies. Ja hem donat gràcies a Déu i deixat anar la joia del cor. María Aguadé

De: Victòria Molins
¡Quina alegria! Gràcies a Déu Viqui

De:Dolors Pruna
Tots estavem amb l'Andreu, i per tant estem molt contents de la resolució Gràcies, per la notícia Dolors Pruna

De: albert torrens
Deo gratias. Mn. Albert

De: Llum Delàs
Gràcies Josep Maria, gràcies Eva, per donar la notícia als qui hem seguit amb carinyo i preocupació el judici de l'Andreu. Me n'alegro de veritat per ell, per la presó, pels companys, pels amics, pel SEPAP, i per la Justícia. En dono gràcies a Déu Llum Delàs

De: Paz Rosales
¡Grandíiiiiisima alegría!!!! Paz

De: "M.Dolores García"

La comunitat parroquial del Santíssim Sagrament, de Barcelona, durant uns mesos varem tenir entre nosaltres l'Andreu, immediatament després d'haver de deixar la seva tasca pastoral a la Model. Tot i que per poc temps, varem poder apreciar la seva dedicació i el seu tarannà fratern i solidari. Després hem seguit l'evolució del seu procés i hem mirat d'acompanyar-lo amb la pregària i la nostra petita presència al jutjat el passat 16 de febrer. Volem ara manifestar-li la nostra joia i la nostra amistat.

**Gràcies per les vostres
pregàries!**

La cárcel “cementerio de hombres y mujeres vivos”

Esta definición fue descrita por un preso de Carabanchel en 1983 en una entrevista que le hicieron en un medio de comunicación de Madrid. La cárcel es lo más parecido a un cementerio: está fuera de la ciudad, en descampado, espacio poblado de silencios y de los fantasmas de la noche. Lugar donde se arroja parte del deshecho de la sociedad, normalmente, ese deshecho es lo más pobre, marginal, ruin, despreciado e ignorado por todos los de arriba y por gran parte de los de abajo, de la masa social. La sociedad, a través de sus mecanismos excluyentes, está empujando al sector más débil y enfermizo a caer en las redes de la delincuencia y de la cárcel. La prisión es el recinto creado por la sociedad del bienestar para enroscar, engullir y encerrar a aquellos que no tienen posibilidades de acceder al mundo del capitalismo por medio del trabajo, el consumo, la competitividad personal, laboral y social, y que, por lo tanto, se quedan al margen del ritmo que marca esta sociedad del bienestar.

En nuestra sociedad está muy arraigado el criterio vengativo y punitivo para quienes atentan contra la tranquilidad y las estructuras sociales del bien vivir y del bien estar. Lo malo es que muchos cristianos participan también de este modo de pensar.

Todos somos conscientes de que la cárcel es un fracaso social y político porque no devuelve a los individuos que han pasado por ella regenerados y capacitados para su inserción social. Este fracaso se vuelve contra la propia sociedad que tiene que engullir en su seno a individuos enfermos, fracasados, excluidos y con deseos de venganza contra una sociedad que los rechaza y discrimina.

A parte está el sistema de autodefensa de la sociedad basado en la criminalización y judicialización de muchos comportamientos sociales de los individuos que está propiciando un aumento alarmante de ingreso en prisión, de condenas cortas, pero de obligado cumplimiento, de sentencias ridículas, injustas y hasta demenciales, de crear todo un sistema de alarma social, más mediático que real, que responde a líneas ideológicas y políticas bien predeterminadas, plagado de presiones, mentiras, falsedades e hipocresías, que lo único que están procurando es lavar la cara y ocultar las verdaderas acciones delictivas que corroen y minan el sistema de valores de los individuos y de la sociedad, pero que siempre estarán protegidas por la clase política, policial y financiera.

Pedro Fernández Alejo, trinitario.
Capellán de la cárcel de Sevilla

El dol

Jornada de formació del SEPAP. Seminari Conciliar 31 de gener de 2009

La jornada de formació del SEPAP del passat 31 de gener va tenir com a objectiu l'acompanyament del dol dins la presó. En total ens vam aplegar 18 persones en l'edifici del seminari del carrer Diputació de Barcelona, durant quatre hores d'un matí de dissabte plujós. Després d'una pregària inicial amb un dels texts molt oportú d'Eclesiastès:

Todo tiene su momento, y cada cosa su tiempo bajo el cielo:

Su tiempo al nacer,
y su tiempo al morir;

...

Su tiempo el llorar,
y su tiempo el reír;

...

Su tiempo el buscar,
y su tiempo el perder;

...

Su tiempo el callar,
y su tiempo el hablar.

Vam entrar de ple en el DOL. Aquesta és una paraula d'origen llatí que vol dir *dolor*. És un temps que se li dona a una persona que ha patit una pèrdua per poder expressar el seu dolor en privat o en públic. No hi ha amor sense dol. Aquí vam aturar-nos, per parlar de les emocions i sentiments, com formen part de la nostra existència i ajuden a sentir i facilitar les relacions socials i regular el comportament. Com deia Blaise Pascal "El cor té raons que la raó ignora". Vam treballar una llista de pèrdues personals per poder-les identificar, i tenir elements per poder fer el mateix amb les pèrdues dels interns: aïllament, ruptura (horari, desplaçaments, relacions, desitjos), llibertat.

El dol és un procés, no és un estat, i cal fer un esforç. La frase de "el temps ho cura tot", no és certa, manca la part de "si es treballa". Aquí vam conèixer les etapes i les 4 tasques que cal realitzar per treballar aquest procés.

- 1-Aceptar la realitat.
- 2-Alliberar les emocions.
- 3-apacitació per viure sense la pèrdua.
- 4-Tornar-se a motivar.

El tema més difícil és el d'expressar les emocions, especialment dins la presó el plorar et fa vulnerable davant els altres. Cal convidar a plorar.

A continuació, vam treballar el tema de l'acompanyament, què dir i com s'actua davant de qui pateix un dol. Aquí cal conèixer les nostres limitacions i saber fins on arribar, així com saber derivar o consultar a un professional més experimentat. Qui acompanya el dol actua més com un company de viatge i no com un guia. Moltes vegades la bona voluntat no ajuda i pot fer més mal que altra cosa. Cal vigilar el que diem, es preferible escoltar en silenci que atordir amb paraules i frases buides.

També vam analitzar les característiques, entre altres, d'un bon acompanyament com: capacitat d'escoltar, paciència, empatia, saber donar consol, aparença sosegada....

Ens vam interrogar sobre el "sentir" i arribar a canviar el "Per què? per un "Per a què ... em servirà"

Després vam veure el treball dins la presó el que podem fer i diverses experiències visquides. Per últim vam comentar diversos llibres relacionats amb el dol, i llegir certs trossos molt significatius.

Per acabar unes frases de reflexió:

Tot sofriment genera creixement. Tota pèrdua sempre és un regal amb una finalitat determinada.

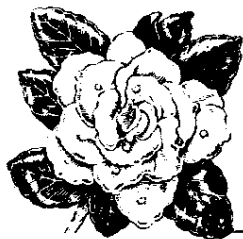
Si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda solo; pero si muere da mucho fruto.

Els qui fan un gest espontani de compassió sens dubte no saben el bé que fan.

Les quatre hores van passar molt ràpides sense adonar-nos. L'objectiu era que ningú sortís com havia entrat, en el meu cas em vaig endur molta experiència i un llibre recomanat que aquests dies estic llegint.

David Palacios, voluntari
i expert en dol

RECOMANEM

Un llibre

Trucades des del cel

ED. BARCANOVA
AUTOR: JORDI FOLCK

A la frenètica ciutat de Nàpols, on la vida penja d'un fil dels extrems del qual estiren àngels i dimonis, en Giambattista Della Chiesa demana, com a darrera voluntat, de ser enterrat amb el seu fidel telefonino. Quan, al tercer dia d'haver traspasat, sona el vell aparell telefònic de la família i en Giambattista anuncia que és al paradís i està bé de salut, una allau de gent sepulta la ciutat i ho arrasa tot, com una nova erupció del Vesuvi. Amb la mirada i l'esperit d'un infant, amb la imaginació desbordant que caracteritza la seva obra, l'autor construeix una paràbola agredolça sobre el darrer sentit de l'existència, una tragicomèdia de sentiments exultants i vibrants que, com en les velles pel·lícules del neorealisme italià, provoca alhora les rialles i les llàgrimes del lector. A la crítica d'una societat narcisista i precipitada, en el declivi d'una civilització deshumanitzada, Folck hi contraposa un paradís de ciutats mai descrites, on els grans creadors continuen exercint el seu magisteri o on tothom cerca el bé i la felicitat dels altres.

Un altre llibre

El factor humà

JOHN CARLIN EL FACTOR HUMANO

NELSON MANDELA Y EL PARTIDO QUE SALVÓ A UNA NACIÓN

ED. LA CAMPANA
AUTOR: JOHN CARLIN

Nelson Mandela és un gran seductor. Va aconseguir que el seu país superés l'odi racial i adquirís un orgull compartit. ¿Com? A Sud-àfrica, el rugbi era l'esport dels blancs, els promotors de l'apartheid. Però aquell home que havia passat vint-i-tres anys a la presó va saber veure l'oportunitat: la Copa del Món de Rugbi que s'havia de celebrar al seu país. Gràcies al carisma irresistible de Mandela, per primer cop un negre va aconseguir formar part de l'equip de l'enemic, els blancs. Però *El factor humà* no és un llibre d'esport. És un llibre d'emocions. John Carlin recull les veus dels carcellers de Mandela, dels guardaespalles, dels líders dels negres i de l'extrema dreta.

i encara un llibre més

Cartes des de la presó

ED PÒRTIC
AUTOR: DIETRICH BONHOEFFER

A Bonhoeffer se l'ha considerat un precursor de la teologia de la secularització. Les seves reflexions sobre l'ètica aposten per una ètica basada en la responsabilitat humana, més enllà de les formes o denominacions religioses. "Ser cristians no vol pas dir una manera específica de ser religiosos; ser cristians vol dir ser veritablement humans", escriu Bonhoeffer en una de les cartes des del confinament. I què és el que ens fa veritablement humans? Quin és el fonament de l'ètica cristiana? Tot l'itinerari intel·lectual del teòleg avança impulsat per aquesta pregunta, que el porta a viure i pensar en la resurrecció com a vida transformada i renovada pel compromís, aquí i ara. Aquest recull de cartes ens mostra l'experiència profunda d'un home que no va distingir entre teologia i vida.

AGENDA

Reserveu-vos el dia...

MAIG 2009:

11.- Pregària del SEPAP (Mercedaris de Plaça Castella) a les 20:30.

23.-Curs de 4 hores d'iniciació per a nous voluntaris del SEPAP al CEP (Rivadeneyra, 6 3ª) a les 9.30h

JUNY 2009

6.- Assemblea de final de curs del SEPAP (Seminari de Barcelona de 9:30 a 13:30). *Hem hagut de canviar el dia degut a causes tècniques.*

Dejuna i omple't

El dejuni té com a objectiu;
buidar el nostre cor per a omplir-lo de quelcom més valuós

Dejuna de jutjar els altres;
descobreix Déu que viu en ells

Dejuna de paraules feridores;
omple't de frases sanadores

Dejuna de descontentament;
omple't de gratitud

Dejuna de pesimisme;
omple't d'esperança

Dejuna de preocupacions;
omple't de confiança en Déu

Dejuna de queixar-te;
omple't d'estima per la marevella que és la vida

Dejuna de les pressions que no cessen;
omple't d'una pregària que no cessa.

Dejuna d'amargor;
omple't de perdó.

Dejuna de donar-te importància a tu mateix;
omple't de compassió pels altres

Dejuna de neguit per les teves coses;
compromet-te en la propagació de l'amor que Déu ens té.

Dejuna de desànim;
omple't de l'entusiasme de la fe

Dejuna de pensaments mundans;
omple't de les veritats que fonamenten el camí evangèlic

Dejuna de tot el que et separi de Déu;
omple't de tot el que t'acosti a Ell.

RECORDEU:

Cada setmana, els divendres de 23 a 24h s'emet el programa "**Libertad a los cautivos**" des de Barcelona a Radio María a internet sobre pastoral Penitenciària.

Felicitem al Pare Manel Pousa per que ha estat distingit amb la Creu de Sant Jordi d'enguany!

El lliurament ha estat el 21 d'abril al Palau de la Generalitat.